

Josh Malerman

Malorie

A.W. Bruna Uitgevers

Malorie staat met haar rug tegen de bakstenen muur van een klaslokaal. De deur is op slot. Ze is alleen. Het licht is uit.

Ze is geblinddoekt.

Buiten, op de gang, is het geweld begonnen.

Ze kent dit geluid, heeft het gehoord in nachtmerries, heeft het gehoord in de echo's van een vervallen huis vol gezonde mensen die elkaar naar het leven stonden terwijl zij het leven schonk aan haar zoon.

Tom bevindt zich op dit moment midden in het geweld. Malorie weet echter niet waar.

Ze ademt in. Ze houdt haar adem in. Ze ademt uit.

Ze steekt haar hand uit naar de deur, wil hem van het slot halen, openmaken, om te midden van het geschreeuw, de hysterie, de chaos, haar zoon en dochter te gaan zoeken. Ze hoort aan de andere kant van de deur iets kraken. Het klinkt als een hoofd dat met kracht tegen de muur van de gang wordt geslagen.

Ze trekt haar hand terug van de deurknop.

De laatste keer dat ze Olympia zag, had de zesjarige in de Tucker-bibliotheek brailleboeken zitten lezen. Ze was in het gezelschap van een tiental anderen die naar de klassieke muziek luisterden die dankzij de platenspeler in het kantoor door de schoolintercom ten gehore kon worden gebracht.

Malorie luistert nu of ze de stemmen van die mensen kan horen. Ze moet weten of het geweld tot in de bibliotheek is doorgedrongen. Haar dochter heeft bereikt. Als dat het geval is, zal ze eerst naar Tom op zoek gaan.

Ze luistert.

Haar kinderen hebben haar vanaf het moment dat ze bij de Jane Tucker Blindenschool zijn aangekomen, het een en ander over luisteren geleerd. En hoewel Malorie de wereld nooit zal horen zoals zij dat kunnen, doet ze haar best.

Maar ze hoort te veel geluiden. Chaos. Het is onmogelijk de verschillende stemmen uit elkaar te houden.

Ze denkt aan Annette. De blinde vrouw, veel ouder dan zijzelf, wier naam ze zojuist had horen schreeuwen toen Malorie hongerig door de gang naar het cafetaria liep. Voordat Malorie kans zag de herkomst van de schreeuw te herleiden, had ze Annette de hoek om zien komen, in een blauwe badjas, haar rode haar als wapperende sirenen achter haar aan, een mes in haar hand. Malorie had nog net de geopende, holle ogen van de vrouw kunnen registreren voordat ze haar eigen ogen sloot.

Malorie dacht: *ze is blind... hoe kan ze gek geworden zijn?* En was toen blijven staan. Annette passeerde haar, hijgend en op hoge snelheid, en toen Malorie de eerste gutturale klanken vanuit het binnenste van de school hoorde opstijgen, was ze zonder te kijken het eerste het beste klaslokaal binnengestapt en had de deur achter zich op slot gedaan.

Weer steekt ze haar hand uit richting de deurknop.

Tom had ze voor het laatst gezien in de voormalige lerarenkamer, geknield voor zijn nieuwste, in stukken geslagen uitvinding. Malorie is daar verantwoordelijk voor. Tom, nog maar zes, is net zo creatief als volwassen Tom vroeger, naar wie hij is vernoemd. Malorie vindt dat ze hem daarin tegemoet moet komen. Ze vindt dat als moeder haar taak. Of misschien beschouwt ze het als iets wat ze in de oude wereld had kunnen doen. Nu, hier, vernietigt ze Toms bouwwerken steevast en drukt ze hem op het hart dat de blinddoek de enige beveiliging is die ze ooit nodig zullen hebben.

Ja, Annette is blind.

En nu ook gek.

Malorie hoort plots gevloek van achter de afgesloten deur. Twee mensen die op de gang ruziemaken. Een man en een vrouw. En het is op grond van de geluiden die ze voortbrengen niet moeilijk in gedachten de bijbehorende handelingen voor je te zien. Klauwen, krabben. Vingers in ogen en kelen en het gekraak van een bot en een geluid dat lijkt op een scheurende keel.

Met blote handen?

Malorie verroert geen vin. Een lichaam wordt met kracht tegen de houten deur gesmeten en glijdt weg op de tegelvloer. De winnaar van het gevecht, wie het ook moge zijn, staat vlak bij de deur uit te hijgen.

Malorie luistert. Ze ademt in, houdt haar adem in, ademt uit. Ze weet dat ze de paniek niet buiten de deur kan houden. Ze zou geluiden van verderop in de gang willen kunnen horen, voorbij het gehijg, het geschreeuw van de mensen die daar wonen, hun letterlijke woorden, de exacte locatie van hun kinderen. Ze herinnert zich op de zolder van een huis, veel kleiner dan de ruimte waar ze zich nu in bevindt, een kind ter wereld te hebben gebracht. Ze herinnert zich het geschreeuw van beneden: *Don heeft de gordijnen van de muur getrokken!*

Wie heeft ze hier binnengelaten?

Het gehijg in de gang is opgehouden. Maar de geluiden in de verte, van vuisten op hout, vuist op vuist, de laatste resten gezond verstand worden luider.

Malorie ontgrendelt de deur van het klaslokaal. Ze doet hem open.

Ze bespeurt niet direct beweging op de gang. Niemand springt op haar af. Niemand zegt überhaupt iets. De winnaars van het gevecht, wie dat ook zijn, zijn alweer weg. Vanuit het binnenste van het gebouw klinken jammerklachten. Gesmoorde doodskreten, laatste woorden en wensen. Het geluid van beukende vuisten, versplinterend hout. Er klinkt gegil en gebrabbel, deuren die open en dicht worden geslagen. Gehuil

van kinderen. Vanuit het kantoor klinkt nog altijd muziek.

Malorie stapt voorzichtig tastend over het lichaam heen dat op de drempel van de geopende deur ligt. Ze stapt de gang op, drukt zich dicht tegen de muur aan. Een alarm gaat af. De voordeur van de school staat open. Het ritmische gebons detoneert dermate met de klassieke muziek dat de verwarde Malorie heel even vreest gek te zijn geworden.

Ergens in deze hel lopen haar kinderen rond.

Trillend probeert ze haar ogen voor een derde keer te sluiten, achter haar reeds gesloten oogleden, achter de strak om haar hoofd geknoopte blinddoek, en bant elke mogelijke voorstelling van de aanblik van dit tafereel uit haar gedachten.

Ze schuifelt langs de bakstenen muur. Hoewel ze niets liever zou willen, roept ze Tom of Olympia niet. Ze ademt in, houdt haar adem in, ademt uit. Ze haalt haar onbedekte schouders en armen open aan de stenen, de stof van het witte topje dat ze draagt blijft erachter haken. Het alarm klinkt luider naarmate ze dichterbij het einde van de gang komt, dichterbij de plek vanwaar roodharige Annette gehaast tevoorschijn kwam met het grote mes in haar hand. Voor haar hoort ze mensen schreeuwen. Iemand staat vlakbij. Zware, lompe schoenen op de grond, gekreun van iemand die niet gewend is aan zware inspanning.

Malorie blijft staan.

De persoon passeert haar, hijgend en in zichzelf mompelend. Is hij gek? Malorie weet het niet. Kan het niet weten. Ze schuifelt slechts langs de muur, en voelt tot haar eigen verbazing iets van dankbaarheid voor de twee jaar die ze hier hebben gewoond. Voor het feit dat ze van de straat af waren. Maar die dankbaarheid is als een parel die je op een strand vol glazen knikkers laat vallen en nooit meer terug kunt vinden. De angst die ze al zo lang verwachtte, heeft nu voet aan de grond gekregen.

Niet lui worden.

Haar mantra beslaat drie inmiddels loos geworden woorden.

Het bewijs: ze is al lui geworden, ze weet niet waar haar kinderen zijn.

Er klinkt een aanhoudend metalen gedreun; de muziek en het alarm worden luider.

Malorie doet geen moeite de kinderen die ze hoort gerust te stellen. Ze steekt in haar duisternis niet haar armen uit om ze te helpen. Ze schuifelt slechts langs de muur, zo verkramppt inmiddels dat de bakstenen bloedige schaafwonden veroorzaken.

Iets voor haar beweegt, iemand komt in hoog tempo met snelle, afgemeten passen haar kant uit. Ze houdt haar adem in. Maar deze persoon loopt haar niet voorbij.

‘Malorie?’

Iemand met haar ogen open. Een vrouw. Wie?

‘Laat me met rust,’ zegt Malorie. ‘Alsjeblieft.’

Ze hoort de echo van haar eigen smekende stem toen ze zes jaar geleden op die zolder haar kind baarde.

‘Malorie, wat is er gebeurd?’

Malorie vermoedt dat de vrouw die tegen haar spreekt Felice heet. Het enige wat ertoe doet, is of deze vrouw al dan niet gek is.

‘Zijn ze binnengekomen?’ vraagt de vrouw.

‘Ik weet...’

‘Iedereen is gek geworden!’ zegt de vrouw.

Malorie zegt niets. Misschien is deze vrouw wel gewapend.

‘Je kunt daar niet langs,’ zegt de vrouw.

Malorie voelt een hand op haar blote pols. Ze trekt haar arm terug en stoot haar elleboog tegen de muur.

‘Wat is er aan de hand met jou?’ zegt de vrouw. ‘Denk je dat ik gek ben?’

Malorie loopt met gestrekte armen bij haar vandaan, rekent erop gewond te zullen raken. Ze loopt naar het einde van de gang, naar de plek waarvan ze weet dat er een grote glazen vitrine tegen de muur staat, waar ooit trofeeën in stonden, oorkondes, eerbewijzen die een blindenschool zoal uitrekt.

Voordat ze zichzelf kan tegenhouden, loopt ze ertegenaan.

Haar schouder raakt hem het eerst en is op slag gevuld met warme sneeën die een helse pijn veroorzaken. Ze gilt het uit, maar haar stem wordt overstemd door de aanzwellende chaos in de gang.

Ze blijft in beweging. En nog steeds roept ze hun namen niet. Met haar als in verse rode verf gedoopte vingers nadert ze het gebrul, het geschreeuw, het geluid van metaal op metaal, vuisten tegen vuisten.

Iemand loopt tegen haar schouder op; Malorie draait zich snel om om diegene een duw te geven, tast echter in het luchtledige.

Er is niemand. Maar ze voelt kou. Wil door niemand aangeraakt worden.

Nergens door.

Ze denkt aan Annette, blind maar gek.

Ja, iemand kon gek worden zoals in de oude wereld. Maar Malorie weet hoe de door de wezens veroorzaakte gekte eruitziet.

Annette is niet opeens gek geworden. En als de vrouw niets kan zien... hoe kan dat dan gebeurd zijn?

‘Mama!’

Malorie blijft staan. Is het Olympia? De dwingende, uit de verte opstijgende kreet van het meisje dat ze niet zelf ter wereld heeft gebracht maar niettemin als haar eigen vlees en bloed heeft opgevoed?

‘Iemand moet die muziek uitzetten,’ zegt Malorie, die behoefte heeft iets te zeggen, behoefte heeft aan een vertrouwde, gezonde stem terwijl ze met haar vingers langs de bakstenen strijkt, het prikbord voelt waarop de afgelopen twee jaar alle schoolprestaties zijn vastgelegd.

Voor haar hoort ze geschreeuw. Achter haar hoort ze hout kraken. Iemand passeert haar. Iemand volgt haar.

Malorie huilt niet. Ze loopt alleen maar, met slappe knieën en haar verse, kloppende schouderwond. Haar oren spitsen

zich op de echo van de stem die ‘Mama’ riep, een van haar kinderen misschien, aan de oppervlakte komend om naar adem te happen voordat het weer terugzakt in de woeste golven in de gang voor haar.

Ze houdt zichzelf voor resoluut maar langzaam door te blijven lopen. Ze moet scherp blijven, mag zich niet laten kennen.

Voor haar schreeuwt een jongen. Een kind. Zo te horen is hij gek geworden.

Ze ademt in, houdt haar adem in, ademt uit. Ze loopt in de richting van het gekmakende geluid, de geluiden van een voltallige gemeenschap die op slag het verstand heeft verloren. Een tweede kind, misschien. Een derde.

‘Ze zijn binnen,’ zegt ze. Maar ze hoeft dit niet te zeggen. En deze keer stelt haar eigen stem haar niet gerust.

Rechts van haar rammelt een deur. Links voor haar hoort ze iets met wielen tegen de muur aan rijden. Mensen vloeken en schelden. Malorie probeert uit alle macht elke fantasie over wat er gaande moet zijn uit haar gedachten te bannen. De gezichtsuitdrukkingen van de mannen en vrouwen met wie ze twee jaar in dit gebouw heeft gebivakkeerd. De kerfjes in de muur. De ravage. De blauwe plekken en het bloed. Ze probeert zelfs herinneringen uit te bannen aan de periode waarin ze nog kon zien, alsof ze gek zou kunnen worden van gedachten aan wat er gaande is.

Ze weigert in gedachten een wezen voor zich te zien. Zelfs dat staat ze zichzelf niet toe.

Iets raakt haar gehavende schouder. Malorie legt haar hand erop. Ze wil niet aangeraakt worden. Denkt dat Annette is aangeraakt. Maakt zich zorgen, is als de dood dat de wezens zijn begonnen met... aanraken.

Maar dit was misschien een stuk hout. Een andere baksteen. Een vinger die los is gekomen van een hand.

Een vrouw huilt. Een kind spreekt.

Spreekt?

‘Mama.’

Een hand in de hare.

Het duurt hooguit een seconde voordat ze de hand herkent als die van Olympia.

De kakofonie voor haar zwelt aan.

‘Hierheen,’ zegt Olympia.

Malorie vraagt haar dochter niet waarom ze naar het geweld toe lopen in plaats van ervandaan. Ze weet dat ze dat doen omdat Tom zich aan de andere kant van dit pandemonium moet bevinden.

Hoewel ze nog maar zes jaar oud is, loopt Olympia voorop.

Malorie huilt. Ze kan er niets aan doen. Alsof ze in haar eigen duisternis afdaalt in het huis op het moment dat Don de gordijnen naar beneden haalde. Alsof ze nooit over de rivier naar de Jane Tucker Blindenschool is gevaren. Alsof ze rugge- lings dwars door de vloer van de zolder valt, de onderliggende nachtmerrie in.

Volwassen Tom overleed die dag. De man naar wie ze haar zoon heeft vernoemd. Malorie heeft dat echter niet zien gebeuren. Ze was verwijderd, als dat het juiste woord is, was veiliger op zolder dan degenen beneden. Maar hier, nu, hoort ze van dichtbij de slachting, er is geen plafond dat haar ervan scheidt: gewone mensen die veranderen. De eens beschaafde mannen en vrouwen zijn gebroken, ze vloeken, doen elkaar en zichzelf pijn.

Er valt iets groots. Glas spat uiteen.

Als haar dochter nu iets tegen haar zou zeggen, zou Malorie haar niet kunnen verstaan. Ze zitten er nu middenin.

Olympia verstevigt haar greep.

Iemand botst tegen Malorie aan, scheenbeen tegen scheen- been. Daarna weer bakstenen tegen haar gehavende schouder. Ze herkent een aantal stemmen. Ze hebben hier twee jaar met elkaar doorgebracht. Ze kennen elkaar. Ze hebben hier vrienden gemaakt.

Toch?

Terwijl Malorie dieper de gekte in duikt, hoort ze in de verte

een vraag, in haar eigen stemgeluid, in haar eigen hoofd, of haar strikte voorzorgsmaatregelen wel terecht waren, aangezien ze vaak was bespot vanwege het feit dat ze ook binnen haar blinddoek ophield. O, reken maar dat ze mensen hier met haar handelswijze beledigd heeft. O, reken maar dat ze anderen het gevoel heeft gegeven boven hen verheven te zijn.

‘Tom,’ zegt Olympia.

Dat meent Malorie althans te verstaan. Dezelfde naam als van de man die ze in deze wereld het meeste van iedereen bewonderde, de optimist in een tijd van peilloze wanhoop. Zeker, kleine Tom lijkt sterk op volwassen Tom, hoewel de man niet zijn vader was. Het lukt Malorie niet hem te temperen in zijn verlangen stevigere blinddoeken te maken, de ramen te blinderen met meerdere lagen hout, om nepramen te schilderen in de kamer die gedurende twee jaar hun onderkomen is geweest.

Maar ze kan hem er wel van weerhouden het daadwerkelijk te doen.

Iemand slaat Malorie tegen de zijkant van haar hoofd. Ze haalt uit, probeert de persoon van haar af te duwen, maar Olympia sleurt haar mee, verder het pandemonium in.

‘Olympia,’ zegt ze. Maar daarna zwijgt ze. Niet meer in staat te praten. Terwijl lichamen zich nu tegen haar aan drukken, hoort ze boven en achter haar dingen breken, gevloek dicht bij haar oor.

Als ze wil kan ze het feestelijk laten klinken, wordt er gegild uit vreugde in plaats van angst. Is het harde gestamp niets anders dan ferme passen op de dansvloer. Geen vrees, louter aanmoediging.

Zou volwassen Tom ervoor gekozen hebben de wereld op deze manier te zien? En als dat zo was... zou haar dat dan ook lukken?

‘Tom,’ zegt Olympia. Nu hoort Malorie het glashelder, waarna ze beseft aan de overkant van het geweld te zijn beland.

‘Waar?’

‘Hier.’

Malorie steekt haar arm uit en voelt de deurpost van een openstaande deur van een klaslokaal. Het ruikt daarbinnen naar mensen.

‘Tom?’ vraagt ze.

‘Mama,’ zegt hij. Ze hoort de glimlach in zijn stem. Ze weet dat hij trots is.

Ze stapt op hem af, gaat op haar hurken zitten en tast naar zijn ogen. Ze zijn zo te voelen bedekt met karton, waarop Malorie moet terugdenken aan volwassen Tom die een van de kussens van een bank en wat tape gemaakte helm op had gehad.

De opluchting die ze voelt, wordt niet gedempt door de chaos in de gangen. Ze heeft haar kinderen weer terug.

‘Opstaan,’ zegt ze met nog altijd onvaste stem. ‘We gaan.’

Ze loopt verder de kamer in, vindt hun bedden, haalt er drie dekens af.

‘Gaan we weer over de rivier?’ vraagt Tom.

De gekte achter hen neemt niet af. Voetstappen banjereren heen en weer op de gangen. Glas breekt. Kinderen gillen.

‘Nee,’ zegt Malorie. Daarna, buiten zichzelf: ‘Ik weet het niet. Ik heb geen idee. Pak aan.’

Ze geeft hun ieder een deken.

‘Bedek jezelf van top tot teen.’

Ze denkt aan blinde Annette, blauwe jurk, rood haar, het mes.

‘Ze kunnen ons nu aanraken,’ zegt ze.

‘Mama,’ zegt Tom, maar Malorie neemt hem bij de hand. Het geweld zwelt aan, verzwelgt de vraag die op het puntje van zijn tong lag.

Olympia pakt Malories andere hand.

Malorie ademt in, houdt haar adem in, ademt uit.

‘Nu,’ zegt ze. ‘Nu... gaan.’

Ze verlaten gezamenlijk het klaslokaal en betreden de gang.

‘De voordeur,’ zegt ze.

Dezelfde deur waardoor ze twee jaar geleden naar binnen zijn gekomen, toen Malories lichaam en geest gesloopt waren door het roeien en de voortdurende angst van het varen zonder iets te kunnen zien.

En de angst die ze destijds voelde voor een zekere Gary.

‘Malorie?’

Malorie, verscholen onder de deken, grijpt de handen van haar kinderen stevig vast. De man die het woord tot haar richt, heet Jesse. Malorie weet dat Jesse, toen hij nog goed bij zinnen was, verliefd op haar was geweest. Maar nu klinkt hij alsof hij gek is.

‘Malorie? Waar ga je met de kinderen naartoe?’

‘Ga weg,’ zegt Malorie. Ze draait zich niet om. Ze geeft geen antwoord op de vraag van Jesse, die haar inmiddels achterna loopt.

‘Malorie,’ zegt hij. ‘Je kunt niet weggaan.’

Malorie balt haar hand tot een vuist, draait zich om en haalt uit.

Haar vuist maakt naar haar vermoeden contact met Jesses kaak.

Hij schreeuwt het uit.

Ze grijpt de handen van haar kinderen.

Tom en Olympia lopen gelijk met haar op, gedrieën lopen ze naar de openstaande voordeur.

‘Mijn blinddoek heeft gewerkt,’ zegt Tom. Ze hoort ondanks alle verschrikkingen de trots in zijn stem.

‘We zijn er,’ zegt Olympia, doelend op de deur.

Malorie legt een hand op het kozijn. Ze luistert of ze Jesse kan horen. Wie dan ook.

Ze ademt in. Houdt haar adem in. Ademt uit.

‘Hoeveel lopen er rond?’ vraagt ze. ‘Hoeveel kun je er horen?’

De kinderen geven geen kik. In de school houdt de onrust aan. Maar het voelt ver weg nu. Nog verder. Malorie weet dat Tom haar vragen altijd zo nauwkeurig mogelijk wil beantwoorden. Maar dat lukt hem niet.

‘Te veel om te tellen,’ zegt hij.

‘Olympia?’

Ze zegt even niets. Dan valt er iets, ver achter hen. Een gil.

‘Heel veel,’ zegt Olympia.

‘Oké. Oké. Doe je deken niet af. Hou hem om totdat ik het zeg. Ze raken ons nu aan. Begrijpen jullie dat?’

‘Ja,’ zegt Tom.

‘Ja,’ zegt Olympia.

Malorie probeert een vierde keer haar ogen te sluiten. Probeer haar verbeelding af te sluiten voor datgene wat buiten op de loer ligt.

Heel veel.

Ze probeert haar ogen voor de vijfde, zesde, zevende keer te sluiten. Ze wil iets zeggen over de oneerlijkheid van dit alles. Ze wil dat delen met iemand van haar eigen leeftijd. Iemand die is opgegroeid in een tijd dat de wezens er nog niet waren. Zeggen hoe onrechtvaardig het is dat een moeder in allerijl met haar kinderen de plaats moet ontvluchten die ze als haar thuis beschouwt en die moet verruilen voor een wereld met grotere gevaren dan de plek die ze ontvluchten.

Ze grijpt de handen van haar kinderen en zet de eerste stap die hen weg zal voeren van de Jane Tucker Blindenschool.

Dit is de nieuwe wereld. Dit is hoe de dingen zijn, al vele jaren.

Van hysterie naar het volslagen onbekende.

Geblinddoekt en geheel bedekt gaat het drietal op pad.

Alleen.

Alweer.

TIEN JAAR LATER

1

Tom haalt water uit de put. Dat heeft hij gedurende het grootste deel van het laatste decennium, zo lang als Kamp Yadin de thuishaven is voor hen drieën, om de dag gedaan. Olympia vermoedt dat het kamp ooit ten tijde van de Amerikaanse kolonisatie dienstdeed als pleisterplaats. Ze heeft vrijwel alle boeken uit de kampbibliotheek (meer dan duizend) gelezen, waaronder boeken over de geschiedenis van Michigan. Ze zegt dat het huis waarschijnlijk ooit een saloon is geweest. Hut één was de gevangenis. Hoewel hij geen enkele reden heeft haar niet te geloven, heeft Tom geen idee of dit wel waar is. Het was een Joods zomerkamp toen de wezens kwamen, zoveel is zeker. En nu is het hun thuis.

‘Hand voor hand,’ zegt hij terwijl hij het touw pakt dat tussen hut drie en de stenen rand van de put is gespannen. Hoewel alle gebouwen met touwen aan elkaar zijn verbonden (en zelfs hut tien verbonden is met haven H bij het meer), zegt hij dat omdat hij een manier wil verzinnen om efficiënter te bewegen.

Tom heeft een hekel aan de blinddoeken. Soms, in een bui van uitzonderlijke luiheid, gebruikt hij er helemaal geen. Dan houdt hij zijn ogen dicht. Maar de nimmer aflatende regels van zijn moeder zitten stevig in zijn hoofd verankerd.

Je ogen sluiten is niet voldoende. Je zou ze van schrik kunnen opendoen. Of iemand anders maakt ze open.

Tuurlijk. Zeker. Malorie heeft in theorie gelijk. Ze heeft in theorie zo vaak gelijk. Maar wie wil er volgens de theorie leven? Tom is inmiddels zestien. Hij is in deze wereld geboren.

En tot op heden is er niets geweest wat heeft geprobeerd zijn ogen open te maken.

‘Hand voor hand.’

Hij is er bijna. Malorie staat erop dat hij het water controleert voordat hij het naar boven haalt. Ze heeft hem het verhaal over Felix en Jules heel vaak verteld. Hoe zijn naamgever, volwassen Tom, het water controleerde dat die twee hadden gehaald, het water waarvan iedereen vreesde dat het door een wezen besmet was. Tiener Tom vindt dat het leukste detail uit het verhaal. Hij snapt de test wel. Hij staat zelfs positief tegenover het idee nieuwe informatie over de wezens te kunnen krijgen. Alles beter dan wat ze nu weten. Maar hij maakt zich geen zorgen dat er iets in hun drinkwater rondzwemt. Daar rekent zijn eigenhandig uitgevonden filter wel mee af.

En bovendien mag Malorie dan af en toe doordraven, maar zelfs zij gelooft niet dat water gek kan worden.

‘Hier!’ zegt hij.

Hij strekt zijn arm uit en voelt de rand voordat hij ertegenaan botst. Hij heeft deze route zo vaak gelopen dat hij zelfs als hij zou rennen vlak voor de stenen cirkel tot stilstand zal komen.

Hij buigt zich over de rand en schreeuwt in het donkere gat.

‘Scheer je weg!’

Hij glimlacht. Als hij de weerkaatsing van zijn stem hoort – een rijk geluid – maakt Tom zichzelf graag wijs dat het iemand anders is die naar hem roept. Ze mogen dan het geluk hebben gehad op een verlaten zomerkamp te zijn gestuit, met talloze gebouwen en voorzieningen, dat maakt de wereld nog niet minder eenzaam.

‘Tom is de beste!’ roept hij, enkel om zijn echo te horen.

In het water onder hem beweegt niets, en Tom begint emmers water naar boven te halen. Hij doet het met een standaardslinger van staal, die hij al herhaaldelijk gerepareerd heeft. Hij oliet hem ook regelmatig, aangezien het kamp van alle gemakken is voorzien: een voorraadkelder in het hoofdge-

bouw, die Malorie tien jaar geleden tot tranen toe roerde.

‘Een pijplijn waardoorheen het water rechtstreeks naar ons toe stroomt,’ zegt Tom terwijl hij de emmer ophaalt. ‘Die kunnen we aanleggen op de plek waar het touw nu loopt. We laten het door het bestaande filter lopen. Het enige wat we dan hoeven te doen, is aan een knop draaien en bingo, we hebben schoon drinkwater. Nooit meer hand voor hand langs het touw. We zouden de hut niet eens meer uit hoeven.’

Niet dat de wandeling nou zo lastig is. En elk excuus om naar buiten te gaan is meegenomen. Maar Tom wil dingen verbeteren.

Dat is het enige wat hem bezighoudt.

Als de emmer boven is, haalt hij hem los van de haak en draagt hem naar hut drie, de grootste van allemaal, de hut waarin hij, Olympia en Malorie het grootste deel van hun tijd hier hebben geslapen. Mama’s regels staan niet toe dat Tom en Olympia, ondanks hun toegenomen behoefte daartoe, ergens anders slapen, een regel waar Tom zich tot nu toe aan heeft gehouden.

Voor mijn part ben je de hele dag de hort op. Maar slapen doen we samen.

Nog altijd, tien jaar na dato.

Tom schudt zijn hoofd en probeert het weg te lachen. Wat is er verder nog te doen? Olympia heeft hem in het geheim bijgepraat over de verschillen tussen generaties, waar ze in haar boeken over heeft gelezen. Volgens haar is het voor tieners heel normaal te denken dat hun ouders ‘van een andere planeet’ komen. Op dat vlak is Tom het geheel met de schrijvers eens. Malorie gedraagt zich alsof ze allemaal elke seconde van elke dag op slag gek kunnen worden. En Tom en Olympia hebben ieder op hun eigen manier hardop nagedacht over wat de waarde is van een leven waarvan overleven het enige doel is.

‘Oké, mama,’ zegt Tom glimlachend. Glimlachen bij dit soort dingen is voor hem gemakkelijker dan niet glimlachen. Tijdens de zeldzame keren dat er buitenstaanders hun kamp, hun

thuis aandeden, heeft Tom gemerkt hoeveel strenger Malorie is dan de meesten. Hij heeft dat in de stemmen van anderen kunnen horen. Hij heeft het op de blindenschool meermaals meegemaakt. Het was vaak vernederend in het openbaar door haar gecommandeerd te worden. Ze werd aangekeken alsof ze... hoe zei Olympia dat ook weer?

Gemeen was.

Ja. Dat is het. Het doet er niet toe of Olympia denkt dat Malorie gemeen is. Tom vindt dat wel.

Maar wat kan hij doen? Hij kan zijn blinddoek binnen laten liggen. Hij kan aantekeningen maken en dromen over manieren om de wezens buiten de deur te houden. Hij kan op de warmste dag van het jaar weigeren lange mouwen te dragen en een capuchon op te zetten. Zoals vandaag.

Achter de achterdeur van de hut hoort hij geluiden die wijzen op beweging. Het is niet Olympia, maar Malorie. Dat betekent dat hij niet eenvoudig de deur open kan doen en de emmer water binnen kan zetten. Hij zal die capuchontrui alsnog moeten aantrekken.

'Shit,' zegt Tom.

Zoveel kleine treuzelarijen, zoveel grillen van zijn moeder die zijn streven dwarsbomen naar een zelfstandig leven waarin hij alles kan doen zoals het hem goeddunkt.

Hij zet de emmer op het gras neer en pakt de capuchontrui met lange mouwen die buiten aan de haak hangt. Hij schuift zijn armen door de mouwen, maar neemt niet de moeite de capuchon op te zetten. Malorie zal toch maar een arm controleren.

Hij pakt de emmer en klopt vijf keer.

'Tom?' roept Malorie.

Wie had ze dan verwacht?

'Yep. Met de eerste emmer.'

Hij zal vandaag vier emmers halen. Hetzelfde aantal dat hij altijd haalt.

'Heb je je ogen dicht?'

'Geblinddoekt, mama.'

De deur gaat open.

Tom geeft haar boven de drempel de emmer aan. Malorie pakt hem van hem over. Maar niet zonder daarbij even zijn arm aan te raken.

‘Brave jongen,’ zegt ze.

Tom glimlacht. Malorie reikt hem een tweede emmer aan en sluit de deur. Tom trekt de capuchontrui uit en hangt hem terug aan de haak.

Het is een koud kunstje je moeder om de tuin te leiden als ze niet naar je mag kijken.

‘Hand voor hand,’ zegt hij. Maar in werkelijkheid loopt hij gewoon langs het touw, met de emmer in een hand. Malorie heeft hem talloze keren verteld hoe ze het deden in het huis op Shillingham, waar Tom ter wereld is gekomen. Ze bonden het touw rond hun middel en haalden altijd water met z’n tweeën. Olympia zegt dat Malorie vaker verhalen over dat huis vertelt dan ze zelf beseft. Maar ze weten allebei dat ze er slechts tot op zekere hoogte over spreekt. Daarna... niets meer. Alsof het einde van het verhaal te duister is en ze er weer door bevangen zal worden zodra ze er opnieuw over spreekt.

Bij de bron haakt Tom, met zijn ontblote armen onder zijn korte mouwen, de tweede emmer vast en hij draait aan de slinger. Het metaal ketst zoals gewoonlijk melodieus tegen de stenen, maar ondanks deze gekanaliseerde kakofonie hoort Tom links van hem een voetstap op het gras. Hij hoort ook iets wat op draaiende wielen lijkt.

Een kruiwagen die langs de put wordt geduwd.

Hij stopt met draaien. Het duurt even voordat de emmer stil hangt.

Er is iemand. Hij kan het geluid van een ademhaling horen.

Hij denkt aan de capuchontrui aan de haak.

Nog een stap. Een schoen. Droog gras dat onder een blote voet verpletterd wordt, maakt een ander geluid dan onder een stevige schoenzool.

Een persoon, dus.

Hij vraagt niet wie het is. Hij verroert geen vin.

Na een derde stap vraagt Tom zich af of de persoon weet dat hij er is. Die zal hem toch zeker gehoord moeten hebben?

‘Hallo?’

Een mannenstem. Tom hoort geritsel van papier, dat precies zo klinkt als wanneer Olympia tijdens het lezen de bladzijden omslaat. Heeft de man boeken bij zich?

Tom is bang. Maar hij is ook opgewonden.

Een bezoeker.

Maar hij zegt nog altijd niets terug. Sommige van Malories regels blijken op bepaalde momenten toch niet zo onzinnig.

Tom stapt bij de put vandaan. Hij zou naar de achterdeur van de hut kunnen rennen. Dat zou hem weinig moeite kosten, en hij weet wanneer hij moet stoppen.

Hij is in zijn persoonlijke duisternis een en al oor.

‘Ik wil graag even met je praten,’ zegt de man.

Tom zet nog een stap. Zijn vingertoppen raken het touw aan. Hij draait zijn gezicht richting het huis.

Hij hoort het piepen van de kleine wielen. Ziet in gedachten wapens in de kar liggen.

Dan maakt hij zich bliksemsnel uit de voeten, sneller dan hij het traject ooit eerder afgelegd heeft.

‘Hé,’ zegt de man.

Maar Tom staat al bij de achterdeur en klopt, voordat de man iets heeft kunnen zeggen, vijf keer aan.

‘Tom?’

‘Ja. Schiet op.’

‘Heb je je...’

‘Mama. Schiet op.’

Als Malorie de deur opendoet, loopt Tom zo haastig naar binnen dat hij bijna tegen haar op botst.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt Olympia.

‘Mama...’ begint Tom.

Maar dan wordt er op de voordeur geklopt.

De deur is dun en oud. Malorie heeft haar zorgen daarover al

eens uitgesproken; hij houdt niets of niemand meer tegen.

‘Het is een man,’ zegt Tom. Maar Malorie heeft hem al op de schouder getikt. Hij weet wat dat betekent. Hij weet ook dat Olympia eenzelfde tikje ontvangen heeft.

Tom zegt niets meer.

‘Hallo daar binnen,’ zegt de man aan de andere kant van de deur. ‘Ik kom voor de volkstelling.’

Malorie reageert niet. Tom denkt weer aan het papiergeritsel dat hij heeft gehoord. Een hele kruiwagen vol?

‘Weet u wat de volkstelling inhoudt?’

Malorie reageert niet. Tom vermoedt dat hij misschien iets moet doen. Als de man probeert de deur te forceren, zal hij zeker iets moeten doen.

‘Het was niet mijn bedoeling jullie te laten schrikken,’ zegt de man. ‘Ik kan een ander keertje terugkomen. Al zal het moeilijk worden een exact tijdstip te bepalen.’

Malorie zegt niets. Tom weet dat ze haar kaken op elkaar zal houden.

Hij wil aan Olympia vragen wat een volkstelling is.

‘Ik wil gewoon met jullie praten. Weten met hoeveel jullie zijn. Het kan levens redden.’

Malorie reageert niet.

‘Wat komt hij doen?’ fluistert Tom. Malorie grijpt zijn pols om hem het zwijgen op te leggen.

‘Wat ik doe,’ zegt de man, ‘is het verzamelen van verhalen. Ik verzamel informatie. Ik weet inmiddels het nodige over mislukte pogingen om naar de wezens te kijken. Ik ken succesverhalen van mensen die hun levens hebben weten te verbeteren. Weten jullie dat er inmiddels weer een trein rijdt?’

Malorie reageert niet. Tom voelt plots de aanvechting dit wel te doen.

‘Hier in Michigan... een trein. En weten jullie dat er nu meer wezens zijn dan eerst? Volgens schattingen is hun aantal sinds hun komst verdrievoudigd. Hebben jullie in de omgeving van het huis meer activiteit geconstateerd?’

Malorie reageert niet. Maar Tom kan zich bijna niet meer inhouden. De informatie van de man windt hem op. Waarom wisselen ze geen informatie uit? Waarom zouden ze niet van elkaar leren? Als hun leven daar beter van wordt, waarom niet?

‘Er zijn aanwijzingen dat er eentje gevangengenomen is,’ zegt de man. ‘In elk geval hebben mensen dat overal geprobeerd.’

Nu snapt Tom waarom Malorie niets teruggezegd heeft.

Deze man vormt naar haar inschatting een veiligheidsrisico. Ze moet alleen al door het feit dat hij iets over vangen heeft gezegd, zijn versteend. Als ze dat al niet was.

‘Ik heb lijsten,’ zegt de man. ‘Patronen. Heel veel informatie waar jullie iets aan hebben. En met jullie verhalen kan ik anderen weer helpen. Laten we praten. Alsjeblieft?’

Malorie reageert niet.

Tom wel.

‘Staat de informatie die u hebt zwart-op-wit?’

Malorie grijpt zijn pols.

‘Jazeker.’ Er klinkt opluchting door in de stem van de man. ‘Ik heb alles bij me.’

Malorie grijpt zijn pols zo stevig vast dat hij haar hand moet pakken om haar te laten ophouden.

‘Kunt u het op de veranda achterlaten?’

Olympia. Tom kan haar wel zoenen.

Maar de man geeft niet direct antwoord. Dan: ‘Dat lijkt me geen eerlijke ruil. Dan laat ik alles achter wat ik heb, zonder daar iets voor terug te krijgen.’

Eindelijk zegt Malorie ook iets.

‘Zet ons op de lijst van mensen die u hebben weggestuurd.’

Tom hoort een zucht van achter de deur.

‘Weet u het heel zeker?’ vraagt de man. ‘Ik stuit niet vaak op een groepje. U kunt zich ongetwijfeld voorstellen dat ik niet het meest vruchtbare werk doe, dat nog gevaarlijk is ook. Weet u zeker dat ik niet een uurtje mag binnenkomen? Twee, misschien? Mag ik in elk geval jullie namen noteren?’

‘Laat ons met rust.’

‘Oké. U realiseert zich hopelijk dat ik een man ben met enkel goeds in de zin, toch? Ik doe letterlijk mijn best om ons allemaal een beter inzicht te geven in deze situatie.’ Dan, als hij merkt dat een reactie vanuit de hut uitblijft: ‘Oké. Het spijt me dat ik jullie heb laten schrikken. Ik merk dat dat het geval is.’

Tom spitst zijn oor richting de deur. Hij hoort de man de veranda af lopen, schoenen op de trap van de hut, droge gras-spieten die knakken, de kruiwagen die weer in beweging komt. Tegen de tijd dat Tom de deur bereikt heeft en zijn oor tegen het hout drukt, hoort hij de wegstervende voetstappen van de man die over het onverharde pad wegloopt van het kamp.

Hij draait zich naar Malorie en Olympia toe. Maar voordat hij iets kan zeggen, is Malorie hem te snel af.

‘Ik heb gezegd dat je je mond moest houden,’ zegt ze. ‘Doe dat de volgende keer dan ook.’

‘Hij is weg,’ zegt Olympia.

Maar voordat ze het uitspreekt, weet Tom al wat Malorie gaat zeggen.

‘Dat weten we pas zeker als we het kamp hebben doorzocht.’

‘Mama,’ zegt Tom. ‘Hij is Gary niet.’

Malorie antwoordt direct.

‘Geen woord meer,’ zegt ze.

Tom blijft bij de voordeur staan terwijl Malorie zich voorbereidt om naar buiten te gaan om elke hut in het kamp te controleren. De man kan zich daar verschuilen, zal Malorie zeggen. Hij kan in het bos kamperen, zal ze zeggen. Wie weet hoe lang hij hen al in de gaten houdt, zal ze zeggen. En de naam Gary zal weer vallen. Zoals altijd in crisissituaties.

Maar Tom luistert niet naar wat Malorie al dan niet zegt. Zijn oor is gespitst op het zachte geruis aan de andere kant van de hutdeur. De papieren op de veranda ritselen op een ongetwijfeld aangenaam briesje.

De man blijkt de papieren alsnog achtergelaten te hebben.